

PHILLIP
MARGOLIN

KRVAVÉ PRÁVO

PRÁVNÍČKA AMANDA JAFFEOVÁ HRAJE O TREST SMRTI

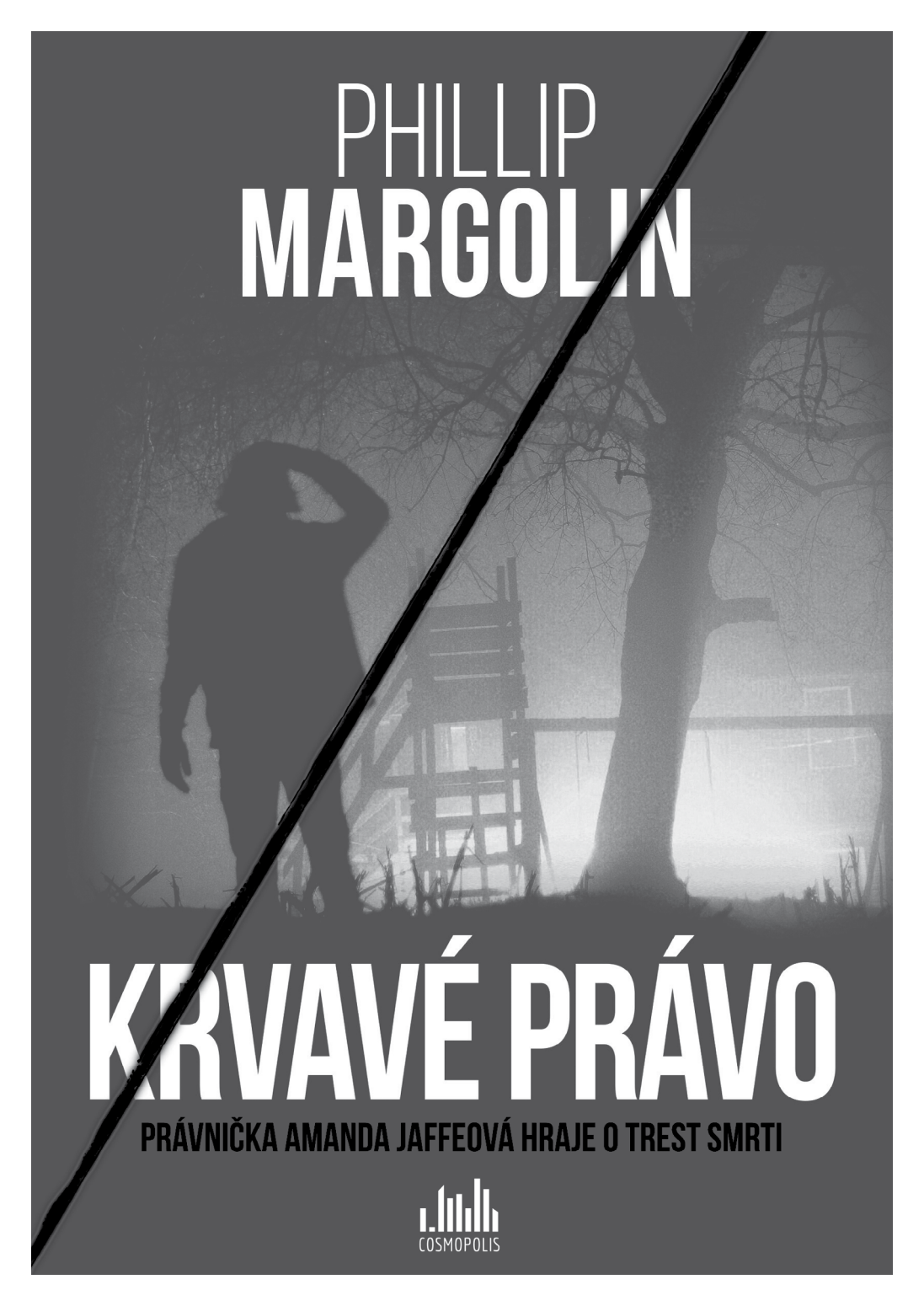

COSMOPOLIS

PHILLIP MARGOLIN

KRVAVÉ PRÁVO

PHILLIP
MARGOLIN

KRVAVÉ PRÁVO

PRÁVNÍČKA AMANDA JAFFEOVÁ HRAJE O TREST SMRTI

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

VIOLENT CRIMES

Phillip Margolin

Copyright © 2016 by Phillip Margolin

Translation © Anna Gibson, 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z anglického originálu *Violent Crimes*, vydaného nakladatelstvím Harper v roce 2016, přeložila Anna Gibson

Odpovědná redaktorka Barbora Srncová

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017 jako svou 6708. publikaci

Tisk FINIDR

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9960-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9959-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-0027-9 (print)

KAPITOLA 1

AMANDA JAFFEOVÁ NEMĚLA na 7. června naplánované žádné jednání u soudu ani schůzku s klientem. Předpokládala, že bude celý den pracovat na zprávě pro oregonský odvolací soud, protože ji měla brzy odevzdat. Když ale vstoupila do recepcce firmy Jaffe, Katz, Lehane a Brindisi a uviděla Christine Larsonovou, jak tam sedí vedle ustaraného muže, kterého Amanda nikdy předtím neviděla, něco jí napovídalo, že bude muset své plány odložit.

Amanda měla vysokou atletickou postavu se širokými rameny, jež byla důsledkem let strávených závodním plaváním. Nebyla štíhlá jako modelka, ale její ladnost, vystouplé lícni kosti a jasně modré oči přitahovaly pozornost mužů, kdykoliv vešla do místnosti. Protože nepočítala se žádnou pracovní schůzkou, měla své dlouhé černé vlasy stažené do culíku a oblečená byla do džín a jednoduchého trička.

Christine byla Amandin pravý opak. Měřila sto šedesát čtyři centimetry, byla mírně při těle, špinavě blondaté vlasy měla sestříhané nakrátko a na sobě měla kostým od Armaniho s bílou hedvábnou blůzou. Christine se specializovala na obchodní a daňové právo ve velké oregonské firmě Masterson, Hamilton, Rickman a Thomas, což vyhovovalo její přímočaré, analytické povaze.

Muž sedící vedle Christine byl oblečený do řadového obleku, v němž se očividně cítil nesvůj. Měřil kolem sto osmdesáti centi-

metrů, měl svalnatá ramena, úzký pas a hnědé vlasy zastřižené po vojensku. Nervózně spínal a rozepínal ruce a Amanda si všimla, že má pod unavenýma hnědýma očima temné kruhy.

Sotva Amanda vstoupila do místnosti, Christine se postavila.

„Dobrý den,“ pozdravila, „vy jdete za mnou?“

„Ano. Najdete si pro nás chvíli?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Amanda s úsměvem.

Christine úsměv neopětovala a Amanda si povšimla, že vypadá ustaraně.

„Amando, tohle je Tom Beatty. Pracuje jako koncipient v naší firmě.“

Muž se pomalu zvedl. Působil nejistě.

„Těší mě,“ prohlásila Amanda a napřáhla ruku. Beatty na okamžik zaváhal a pak jí rukou potřásl. Jeho dlaň byla vlhká a svou ruku rychle stáhl.

„Pro nikoho tu nejsem,“ řekla Amanda dívce na recepci a odvedla je chodbou do rohové místnosti s výhledem na kopce, jež se tyčily nad centrem Portlandu. Zdi místnosti byly ověšené diplomy z právnické školy a gymnázia, osvědčením o přijetí do Oregonské státní a federální právnické komory, dvěma abstraktními malbami, které koupila v galerii nedaleko svého bytu ve čtvrti Pearl, a fotografií centra Portlandu vyfocenou těsně před první světovou válkou.

„Tak co vás ke mně přivádí?“ zeptala se Amanda, když se za zavřenými dveřmi posadili.

„Tom byl včera v noci zatčen za napadení kvůli bitce v baru,“ řekla Christine. „Dnes ráno jsem za něj zaplatila kauci a doporučila mu, aby si tě najal.“

Amanda se obrátila k Beattymu. Ten měl oči upřené k podlaze a vypadal zahanbeně. Amanda usoudila, že aby získala jeho důvěru, musí si spolu popovídat o samotě.

„Tome,“ řekla, „poprosím teď Christine, aby nás tu nechala o samotě, zatímco my dva si promluvíme.“

„Byl bych raději, kdyby tu zůstala,“ řekl Beatty. Řekl to tak potichu, že Amanda musela napínat uši, aby ho slyšela.

„Známe se s Christine už od právnické školy a naprosto jí důvěřuji,“ ujistila Amanda Beattyho, „ale musím chránit privilegia vztahu mezi advokátem a klientem. Christine je právnička, ale zastupovat vás nebude. Pokud vyslechne náš rozhovor, mohl by ji předvolat prokurátor a byla by nucena vypovědět porotě vše, o čem jsme v soukromí hovořili.“

Christine se zvedla a sáhla Beattymu na rameno.

„To je v pořádku. Udělala bych to stejné, kdyby tě Amanda přivedla do mé kanceláře a žádala mě, abych tě zastupovala. Amanda je třída a postará se o tebe. Počkám v čekárně.“

Předala Amandě kopii stížnosti a opustila místnost. Amanda si papír důkladně pročetla. Beatty byl nařčen z těžkého ublížení na těle, které svými pěsti a kopanci přivodil muži jménem Harold Roux.

„Než se pustíme do vašeho případu, povím vám něco o výsadech vztahu mezi advokátem a klientem. Všechno, co mi řeknete, až na několik výjimek zachovám v tajnosti. To znamená, že mě nikdo nemůže vyzvat, abych prozradila cokoli z toho, co mi řeknete. I kdybyste se přiznal, že jste masový vrah. To také znamená, že ke mně můžete být naprosto upřímný, aniž byste se musel obávat, že poběžím za prokurátorem, hned jak odejdete.

Tak a teď mi musíte po pravdě říci, co se přihodilo, protože většina z toho, co pro vás budu schopna udělat, závisí na okolnostech

případu. Zároveň si ale musíte uvědomit, že jsem také úřednicí soudu a jsem vázána morálními zásadami svazujícími mou profesi. Nemohu připustit, abyste křivě přísahal. Pokud by vás obvinili z bankovní loupeže a vy byste se mi přiznal, že jste tu banku vykradl, nemohu vás nechat vypovědět, že jste v té době byl v Idaho, a o loupeži tedy nic nevíte. Neprozradila bych, že lžete, kvůli důvěře mezi advokátem a klientem, ale požádala bych soudce, aby mi dovolil se vašeho případu vzdát, a svůj slib zachování mlčenlivosti bych neporušila.“

Beatty pohlédl Amandě přímo do očí. „Já nikdy nelžu a tu bitku jsem nezačal,“ řekl důrazně.

„Fajn. Tak mi povězte, co se tam stalo.“

„Ten bar se jmenuje Na Vyhlídce. Občas se tam chodím koukat na baseballové zápasy. Nemám doma televizi. Přišel jsem tam brzy, kolem páté. Zápas už byl rozehraný, hráli druhou směnu. Natočili mi pivo, zrovna když hráči Yankees obsadili všechny mety. Byl jeden aut a pálkař odpálil do dvojautu. Chlap na stoličce vedle mě vyskočil, vrazil do mě, takže se na něj vylilo moje pivo. To bylo všechno. Ale on musel...“

Beattymu se zrychlil dech, potemněl v obličeji a prudce sevřel pěsti.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Amanda.

„Neměl jsem to dělat. Měl jsem se sbalit a odejít.“

Klient byl tak rozrušený, že o něj dostala strach.

„Nechcete trochu vody? Mám zavolat Christine?“

Beatty pevně zavřel oči a zhluboka dýchal. Ramena mu poklesla a hlavu si složil do dlaní.

„Promiňte,“ zašeptal.

„To je v pořádku. Vypadáte velmi rozrušeně. Přinesu vám sklenici vody. Budete mít chvílku na zklidnění.“

Amanda odešla z kanceláře a zamířila na recepci. Christine se postavila.

„Tvůj přítel se u mě v kanceláři zhroutil. O co jde?“

„Sakra,“ zamumlala si Christine pro sebe. „Tom má už něco za sebou,“ řekla Amandě.

„Co tím myslíš?“

„Sloužil v armádě, v bojové jednotce. Neřekl mi, co přesně dělal, ale myslím, že to bylo dost děsivé. Předpokládám, že působil v Delta Force¹, Navy SEALs² nebo něčem podobném. Léčí se u psychiatra pro válečné veterány kvůli posttraumatické stresové poruše. Víím, zní to, jako by to byl nebezpečný chlap, ale ve skutečnosti je to opravdu slušný člověk. Svědomitý a pracant. Když se vrátil zpátky do Států, zapsal se na večerní školu, doplnil si vzdělání a nastoupil jako koncipient. Je dobrý. Dokonce bych řekla, že je chytřejší než polovina advokátů u nás ve firmě. Navrhla jsem mu, aby šel studovat na právnickou fakultu, ale nechce. Tvrdí, že by to bylo příliš stresující.“

„Co myslíš, že se v tom baru přihodilo?“

„Podle mě se někdo, kdo neměl ponětí, do čeho se pouští, začal do Toma navážet. Nedovedu si představit, že by tu bitku vyvolal Tom, ale když někdo projde takovým výcvikem... Mohly se v něm probudit automatické reflexy.“

„Dobře. Jdu zpátky za ním, ale ty tu, prosím, počkej. Promluvíme si, až s Tomem skončíme.“

¹ Delta Force – plným názvem 1st Special Forces Operational Detachment-Delta. Elitní speciální vojenská jednotka v USA. Pozn. překladatelky.

² Navy SEALs – plným názvem United States Navy's Sea, Air and Land Teams. Námořní, vzdušné a pozemní týmy Vojenského námořnictva USA. Primární vojenský útvar zvláštních sil Vojenského námořnictva USA. Pozn. překladatelky.

Amanda odešla do kuchyňky, kde natočila vysokou sklenici vody. Když se vrátila do kanceláře, Beatty se zdál být o něco klidnější.

„Omlouvám se,“ řekl, když mu podala sklenici.

„Nemáte se za co omlouvat. Lidé obvinění z trestného činu jsou vystaveni velkému tlaku, a to především když jsou nevinní. Tak, teď se napijte, pořádně se nadechněte a povězte mi, co se Na Vyhlídce přihodilo.“

KAPITOLA 2

TOM BEATTY CESTOU z Amandiny kanceláře nepromluvil ani slovo a Christine jejich mlčení prolomila až ve chvíli, kdy vcházeli do otočných dveří vedoucích do vstupních prostor čtyřicetipodlažní budovy ze skla a oceli, ve které se nacházely kanceláře firmy Masterson, Hamilton.

„Podívej, Tome, chápu, že se ti asi nechce, ale myslím, že bychom měli Daleu Mastersonovi o tvém zatčení povědět.“

Beatty ztuhl a Christine mu položila ruku na předloktí, aby ho uklidnila.

„Amanda pošle své vyšetřovatele, aby vyslechli svědky v baru. Pokud potvrdí tvou výpověď, tak máme podle Amandy velkou šanci, že prokurátor případ smete ze stolu. Myslí si, že v nejhorším případě se nám podaří soud vyhrát na základě teorie o sebeobraně. Řeknu Daleovi Amandin názor.“

„Tuhle práci opravdu potřebuji, Christine. Je mi tady dobře.“

„Pokud své zatčení zatajíš a někdo to zjistí, vrhne to na tebe špatné světlo. Znáš to staré pořekadlo, že s poctivostí nejdál dojdeš? Myslím, že bude nejlepší to Daleovi říct.“

O patnáct minut později uvedli Christine a Toma do rozlehlé rohové kanceláře Dalea Mastersona. Okna kanceláře vedoucí od podlahy až ke stropu jim poskytovala výhled na řeku a na sněhem

pokryté svahy Mount Hood. Zakládající partner firmy byl vysoký muž s aristokratickými rysy, nosem Římana, jasně modrýma očima a šedivými vlasy.

„Co se děje?“ zeptal se Christine, když se s Tomem usadili do křesel pro klienty na opačné straně jeho pracovního stolu. Christine se napřímila. Působila sebevědomě a vyrovnaně. Tom seděl s pokleslými rameny, zrak upřený na desku stolu.

„Tom byl včera zatčen,“ řekla Christine.

Masterson se zamračil.

„Dnes ráno jsem ho vzala za Amandou Jaffeovou,“ rychle dodala. „Právě jsme se vrátili z její kanceláře. Tom sledoval baseballový zápas v baru nedaleko svého bytu, když se do něj pustil jeden z místních. Podle Amandy máme velkou šanci, že prokurátor případ smete ze stolu, pokud svědci potvrdí Tomovu výpověď. Tom si ale myslel, že byste o tom zatčení měl vědět.“

Masterson přikývl. „Jsem rád, že o tom vím, Tome. Vidím, že vám to dělá starosti, ale nemusí. Žádné kroky nepodniknu, dokud váš případ nebude uzavřen.“ Pak se usmál. „První věcí, kterou nám vtloukali do hlavy na přednáškách o trestním řízení, byla presumpce nevinu u každého zatčeného občana. Byl bych špatným právníkem, kdybych váš případ předem odsoudil. Takže si s tím nelamte hlavu.“

Tom vydechl a narovnal se. „Děkuji vám, pane. Moc si toho vážím. Tahle práce pro mě mnoho znamená.“

„Christine si práci, kterou odvádíte, velmi chválí. Postarejte se o tuto záležitost a dejte mi vědět, až bude případ uzavřen.“

„Děkuji vám, pane,“ pronesl Tom znovu a společně s Christine se zvedli k odchodu.

„Christine, vy ještě chvíli posečkejte. Mám pro vás jistý úkol.“

Tom odešel, zatímco se Christine znovu posadila. Když za ním zaklaply dveře, Masterson se zadíval na mladší partnerku své firmy.

„To, co vám teď řeknu, musíte zachovat v naprosté tajnosti. Nemůžeme si dovolit, aby se o tom kdokoliv dozvěděl.“

„Chápu,“ řekla Christine a náhle znervózněla.

„Global Mining nejsou spokojeni s právním zastoupením jejich firmy. Před několika týdnů nás oslovil zástupce Globalu a v této chvíli mezi námi probíhají tajná jednání.“

Masterson se odmlčel, aby dal Christine čas informace vstřebat. Global Mining byla jedna z největších důlních společností v Americe, a pokud by ji zastupovali, vydělali by miliony.

„Jistě si vzpomínáte, že jsme se před pár lety ocitli v těžké situaci. Země padla do recese a Francis & Striker se rozhodli, že naši firmu už nepotřebují, a místo nás zaměstnali právního poradce přímo ve své firmě,“ pokračoval.

Christine přitakala. Francis & Striker, zabývající se moderními technologiemi, bývali jedním z jejich největších klientů a firma přišla o velkou část svých příjmů, když se po rozepři ohledně poplatků za právnícké služby rozešli.

„Firma Global se dozvěděla o naší finanční situaci a jejich obavy jsou jedinou překážkou, která brání tomu, aby si nás najali. Měli jsme tu nezávislého auditora, jenž kontroloval naše účetnictví, a ten sepsal zprávu, ve které přesně popisuje naše finanční postavení. Rád bych, aby sis tu zprávu přečetla a přednesla její výsledky při našem jednání s lidmi z Globalu, které se uskuteční za pár týdnů.“

„Oceňuji vaši důvěru, ale proč chcete, abych tu zprávu přednesla já? Jistě byste to mohl udělat vy nebo pan Hamilton.“

Masterson se usmál. „Jsem rád, že si to myslíte, ale Mark i já jsme advokáti, ne finančníci. Nemáme vaše znalosti, co se týče daní a peněžních záležitostí.“

Christine se narovnala. Přizvali ji na významné jednání a ona tušila, že když se jí podaří provést svůj úkol ke zdaru firmy, její kariéra se posune o významný krok kupředu.

„Děkuji vám za prokázanou důvěru,“ řekla.

„Naši důvěru si zasloužíte. Nechám vám poslat zprávu od auditora a cokoliv dalšího budete potřebovat. A ještě, udělala jste dobře, že jste ke mně Beattyho přivedla. Má výborného advokáta a jsem si jist, že Jaffeová mu cestu právními úskalími ulehčí.“

KAPITOLA 3

JAKMILE AMANDA VYPROVODILA Christine a Toma Beattyho ze dveří, vydala se chodbou ke kanceláři Kate Rossové, firemní vyšetřovatelky. Při chůzi přemýšlela nad tím, čím teď Tom Beatty prochází. Pro Amandu nebyla posttraumatická stresová porucha nic nového. Před několika lety ji uvěznil masový vrah zvaný Chirurg. Podařilo se jí uprchnout bez újmy na fyzickém zdraví, ale trauma z únosu zanechalo jizvy na jejím psychickém stavu. PTSP byla strašlivá a ochromující. V současnosti byla Amanda víceméně v pořádku, ale to, co si prožila v rukou řečeného Chirurga, trvalo jen pár minut. Nedovedla si představit, jaké to muselo být, čelit hrůzám války opakovaně.

Kate Rossová měřila 174 centimetrů. Její snědá pleť, velké hnědé oči a kudrnaté černé vlasy jí propůjčovaly poněkud exotické vzezření. Dnes měla na sobě přiléhavé džíny, bílou košili pánského střihu a tmavě modrou vestu. Kate původně pracovala pro portlandskou policii, pak začala působit jako soukromý detektiv pro největší portlandskou advokátní kancelář, firmu Reed, Briggs, Stephens, Stottlemeyer a Compton. V době, kdy pro tuto firmu pracovala, požádala Kate Amandu, aby zastupovala jejího mladého kolegu jménem Daniel Ames, který byl obviněn z vraždy. Poté co se Kate a Amandě podařilo očistit Da-

nielovo jméno, se z Kate a Daniela stali milenci a oba nastoupili do Amandiny firmy.

„Máme nového klienta,“ řekla Amanda, když se posadila.

„Co je to za případ?“

„Obyčejné napadení. Náš chlápek vejde do baru...“

„To zní jako starý vtip.“

„To by začínalo, že do baru vejde rabín, kněz a buddhistický mnich. Tohle je vážná záležitost.“

Kate zvedla ruce. „Omlouvám se. Pokračujte, bwana³.“

„Tom Beatty – náš klient – seděl na stoličce v baru Na Vyhliídce, sledoval baseballový zápas...“

„Ten bar znám.“

„Myslela jsem si to. Nicméně Tom říká, že tam bylo narváno. Hrál se důležitý zápas. Harold Roux, který seděl vedle našeho klienta, vyskočil, rozhodil ruce a strčil Tomovi do piva. Pivo polilo Rouxe a ten obvinil našeho klienta. Tom se omluvil, ale to panu Rouxovi nestačilo a dal Tomovi pěstí.“

„Takže náš chlápek tvrdí, že to byla sebeobrana?“

Amanda přitakala. „Ale má to jeden háček. Náš klient byl v Navy SEALs a účastnil se boje v Afghánistánu a Iráku. Odmítá mluvit o tom, co přesně tam dělal, ale domnívám se, že to byla síla. Smůlou pro Harolda Rouxe bylo, že pan Beatty ví, jak se bránit, a – jak zdráhavě přiznal – jde mu to moc dobře.“

„Co se Rouxovi stalo?“

„Leží v nemocnici.“

„Sakra.“

„Jo, sakra.“

³ Pane, šéfe – ze svahilštiny. Pozn. překladatelky.

„Jak vážná jsou jeho zranění?“ zeptala se Kate.

„To už musíš zjistit ty. Obstarej si policejní zprávu, zajdi Na Vyhlídku a pokus se najít někoho, kdo u té rvačky byl.“

Bar Na Vyhlídce byla stará putyka pro místní štamgasty, která stála na rohu uličky o třech blocích, plné lákavých módních butiků, galerií a restaurací. Ulička procházela rezidenční oblastí pro střední vrstvy v jihovýchodní části Portlandu. Kate vešla do příšeří putyky ve čtyři hodiny odpoledne. Předpokládala, že tam v tuto dobu nebude tak plno. Trojice mladých mužů u stolu popíjela pivo a zaku-sovala hamburgery. V zadní části baru se v kóji za smích a tichého hovoru vlastního čerstvým milencům muchloval mladý pár. U baru seděli dva štamgasti, oči přilepené na obrazovku zavěšenou ke stro-pu, na jejímž monitoru se odehrával baseballový zápas.

Barmanovi bylo kolem čtyřicítky, měl pleš a vystouplý pupek. Vytíral politou podlahu na konci barového pultu nedaleko dveří. Kate se posadila přímo před něj.

„Co si dáte?“ zeptal se.

„Měla bych chuť na Black Butte Porter,“ řekla Kate.

Když se barman vrátil s vychlazenou lahví a sklenicí, ukázala mu Kate svou průkazku.

„Kate Rossová, soukromý detektiv.“

Barman se usmál. „Myslel jsem, že ve službě nesmíte pít.“

Kate mu úsměv opětovala. „To se týká policie. Já pracuji sou-kromě, pane...“

„Bob, Bob Reynolds. Co pro vás mohu udělat?“

„Pracuji pro advokátku, která zastupuje Toma Beattyho. Je za-pleten do té včerejší rvačky.“

„Oni na něj vznesli obvinění?“

„Vypadáte překvapeně.“

„No jo. Vždyť si ten idiot Harold Roux začal a dal mu pěstí.“

„Viděl jste tu rvačku celou?“

„Skoro celou. A jen tak na ni nezapomenu.“

„Jak to?“

„Kromě kung-fu filmů jsem nikdy nic takového neviděl.“ Barman zavrtěl hlavou. „Tom už tu několikrát byl. S nikým se nebaví, koukne se na zápas a zase jde. Nikdy s ním nejsou žádné problémy. Takže by mě v životě nenapadlo, že se bude umět takhle prát.“

„Mohl byste mi to převyprávět od začátku?“

„Harold a Tom seděli na stoličkách u baru vedle sebe.“

„Co je Harold zač?“

„Chvastoun. Jeden z těch chlapů, co zamrzli na střední škole. Myslím, že hrál jako útočník za krajské družstvo, protože o americkém fotbale ví *všechno*, jestli víte, co tím myslím.“

Kate přitakala. „Jestli byl útočník, tak musí být o dost větší než Tom.“

„To jo, ale většinu jeho váhy tvoří sádlo.“

„Čím se živí?“

„Rozváží pivo do obchodů, je to řidič nákladáku.“

„Fajn, tak jak se to seběhlo?“ zeptala se Kate.

„Byl jsem na druhém konci baru, když jsem uslyšel, jak Harold vyjekl. Zněl naštvaně, tak jsem se otočil. Harold odstoupil od barového pultu a zíral na Toma, zatímco si stíral pivo z košile. Přešel jsem k nim, protože Harolda znám a čekal jsem, že nastanou potíže. No nic, všichni poodstoupili a Tom se Haroldovi omluvil. Harold odpověděl, že omluva to nespraví, a tak se Tom nabídl, že mu koupí pivo. Harold řekl: ‚Co moje košile? Koupíš mi novou?‘ Tom na něj jen upřel svůj pohled. Viděl jsem mu zblízka do obličeje.

KRVAVÉ PRÁVO

Když Tom neodpověděl, Harold řekl něco jako: ‚Tak co, kreténe? Mluvím s tebou.‘ A když Tom pořád nic neříkal, Harold se rozpráhl na velký boční hák. O vteřinu později ležel na zádech a řval bolestí. Měl zlomený nos, ale Tom mu udělal taky něco s nohou. Šlo to tak rychle, že nevím přesně co.“

„Jste si jistý, že Harold zaútočil jako první?“

„Naprosto!“

„Byl byste ochoten podepsat přísežné prohlášení, ve kterém potvrdíte, co jste mi právě řekl?“ zeptala se Kate.

„Oni Toma zatkli?“

Kate přitakala. „Strávil noc ve vězení.“

„To je neslýchané. Přísežné prohlášení samozřejmě podepíšu. A to pivo je na mě.“

KAPITOLA 4

NEMOCNICE PRO VÁLEČNÉ VETERÁNY se nacházela na Southwest Terwilliger Boulevardu vysoko na jednom z kopců shlížejících na centrum Portlandu. Týden poté, co Amanda převzala případ Toma Beattyho, vstoupila do ordinace doktora Martina Fishera ozbrojena prohlášením svého klienta, které opravňovalo psychiatra k tomu, aby jí odpověděl na všechny otázky týkající se zdravotních problémů Toma Beattyho.

Doktor Fisher byl vysoký kostnatý Američan afrického původu s vystouplými lícními kostmi, širokým čelem a tmavě hnědýma očima, které si Amandu měřily skrz tlusté brýle s rámečky ze želvoviny. Jeho ordinace působila jako typická státní kancelář. Šedivý kovový pořadač, levné dřevěné police plné lékařských svazků a starý poškrábaný pracovní stůl, který pravděpodobně sloužil již od druhé světové války. Jednotvárné, zeleně namalované zdi zdobily diplomy ze střední a vysoké školy a fotografie doktora Fishera v uniformě obklopeného jinými vojáky v jakési tropické krajině. Podle doktorových prošedivělých vlasů Amanda usoudila, že ta fotografie byla pořízena ve Vietnamu.

„Děkuji vám, že jste si na mě udělal čas, pana doktore,“ řekla Amanda. „Zastupuji jednoho z vašich pacientů, Toma Beattyho. Byl obviněn z napadení, jež začalo jako hospodská rvačka. Moje vyšetřovatelka hovořila s několika svědky a všichni potvrdili, že

pan Beatty rvačku nevyprovokoval, pouze se bránil útoku muže jménem Harold Roux, který je daleko větší postavy než Tom.“

„Proč si tedy potřebujete promluvit se mnou?“ otázal se doktor Fisher.

„Roux leží v nemocnici s poměrně vážnými zraněními. Obávám se, že prokurátor může tvrdit, že nehledě na to, kdo si rvačku začal, použil Tom daleko větší sílu, než bylo za daných okolností nezbytné. Tom mi sdělil, že se u vás léčí s posttraumatickou poruchou. Domnívám se, že se to mohlo odrazit na způsobu, jakým reagoval.“

„To mohlo,“ prohlásil doktor Fisher.

„Můžete mi povědět o Tomově vojenské službě a jak se u něj posttraumatická porucha vyvinula?“

„Mohu vám sdělit, že sloužil u Navy SEALs. Nejsem ale oprávněn vás informovat o detailech akcí, kterých se Tom účastnil, i když máte jeho prohlášení. Podílel se na závažných bojových operacích, to je jediné, co vám k tomu můžu říct.“

„Dobře, chápu. Ale posttraumatická stresová porucha se u něj objevila jako důsledek vojenské služby?“

„Ano.“

„Podle zákona státu Oregon osoba jednající v sebeobraně může použít takovou míru násilí, jakou považuje za úměrnou dané situaci,“ řekla Amanda. „Roux má rozdrcené koleno, zlomený nos a vykloubené rameno. To vše se přihodilo během několika vteřin. Potřebuji zjistit, zda Tomova reakce byla nepřiměřená, či ji lze považovat za úměrnou dané situaci, s přihlédnutím k výcviku, kterým Tom prošel, a posttraumatické poruše.“

„Popište mi okolnosti, za jakých ke rvačce došlo.“

Doktor Fisher pozorně naslouchal, když mu Amanda líčila příběh, který na základě zjištěných skutečností poskládala Kate Ros-

sová. Poté co domluvila, se lékař díval nějakou dobu do prázdna. Pak se znovu zahleděl na advokátku.

„Je Roux o dost větší než Tom?“ zeptal se.

„Je o dost centimetrů vyšší a váží alespoň o dvacet pět kilogramů více.“

„A stáli hned vedle sebe?“

„Ano. Mohla jeho nemoc ovlivnit to, jak reagoval na Rouxovu provokaci?“

„To je rozhodně možné,“ řekl doktor Fisher. „Lidé trpící posttraumatickou poruchou mohou být podrážděnější a impulzivnější než lidé bez této poruchy. Dá se předpokládat, že Tom si reakci na ránu pěstí bude rozmyšlet kratší dobu než člověk bez posttraumatické poruchy. Pak k tomu přidejme skutečnost, že Tom nesloužil jen tak v obyčejné armádě. Byl v elitní bojové jednotce. To by určitě hrát roli mohlo.“

„Jak to?“ zeptala se Amanda.

„Elitní síly jako Navy SEALs, zelené barety a Delta Force pracují většinou v utajení a jsou to jednotky předních linií. Takovéto jednotky opakovaně vysílají do těch nejnebezpečnějších a nejnásilnějších válečných oblastí. Členové elitních sil jsou vycvičeni k tomu, aby situaci vyřešili zdrcující silou. V boji se zabíjí. Na soucit není místo, protože kromě toho, že bráníš sám sebe, musíš chránit vojáky ve své jednotce a eliminovat nebezpečí ohrožující tvé spolubojovníky. Podle toho, co jste mi řekla, bil Tom Rouxe do chvíle, než si byl jist, že žádné nebezpečí už nehrozí. To se shoduje s jeho výcvikem. Civilisté nezkušení v boji zaváhají, než někoho udeří, a nechtějí zranit toho, koho zasáhli. Tom tyto zábrany nemá. Uvážíme-li, čím prošel, a okolnosti útoku, řekl bych, že jeho reakce byla pro osobu s takovým výcvikem a posttraumatickou poruchou naprosto přiměřená.“

KAPITOLA 5

SOU D V OKRESE MULTNOMAH sídlí v osmipatrové budově ze šedého betonu, která zabírá celý blok mezi Čtvrťou a Pátou Avenue a Hlavní a Salmonovou ulicí v samém srdci centra Portlandu. Když Amanda vystoupila v šestém podlaží z výtahu, málem se srazila s Mikem Greenem. Amanda a Mike spolu chodili již téměř rok a v okamžiku, kdy jeden druhého zahlédli, se na sebe zešíroka zazubili.

Mike měl černé kudrnaté vlasy, bledě modré oči a střapatý knír. Lidé si o něm vždy mysleli, že hraje americký fotbal nebo basketbal, kvůli jeho obrovské, 198 centimetrů vysoké postavě, ale Mike, který se na sport nedíval ani v televizi, byl jazzovým muzikantem a uznávaným šachistou.

„Co děláš v mém království?“ zeptal se vrchní trestní zástupce kanceláře prokurátora okresu Multnomah.

„Jsem tu, abych se pokusila přesvědčit Larryho Fredericka, aby zamítl případ,“ odpověděla Amanda.

„Pokud je tvůj klient nevinný, nařídím Larrymu, aby odolal tvým prosbám,“ prohlásil Mike přísně. „Odsoudit vinného umí každý. Odsoudit nevinného, to je výzva.“

„Už jsem ti někdy řekla, že jsi fašistické prase?“

„Říkáš mi to často.“

„Kam ty se chystáš?“ zeptala se Amanda.

„Čeká mě krátké sezení u líčení soudce Embryho. Měl bych být za půl hodiny hotov, kdybys měla chuť zajít na kafe.“

„Nemůžu. Musím zpátky do kanceláře na jednání s novým klientem. Ale můžeš mě dnes večer vzít na suši.“

„Platí. Vyzvednu tě v práci kolem páté,“ řekl Mike a odebral se k soudní síni soudce Embryho.

Larry Frederick byl mírumilovný absolvent právnické fakulty v Georgetownu, jehož brýle s drátěnými obroučky mu vždy sjížděly na konec nosu. Měl dlouhé hnědé vlasy, které si neustále odhazoval hřbetem ruky, protože mu padaly do čela. Amanda měla pocit, že nosí dlouhé vlasy nikoliv jako módní záležitost, ale prostě proto, že si je zapomněl nechat ostříhat. Zástupce prokurátora přistupoval ke svým případům s intelektuálním nadhledem a Amanda si vážila jeho rozumné povahy. To samé ale nemohla říci o detektivu Alanu Hotchkissovi. Bývalý zápasník podsadité postavy jednal s obviněnými stejně agresivním způsobem, jakým přistupoval ke svým protivníkům, když sbíral body za stát Oregon.

„Co pro mě máte?“ zeptal se Frederick s lehkým úsměvem na tváři, když se Amanda posadila. Oknem za prokurátorem viděla část Western Hills. Skutečnost, že z Frederickovy kanceláře byl velmi hezký výhled, prozrazovala, že se jedná o vrchního zástupce prokurátora.

„Jedná se o případ napadení Toma Beattyho. Moje vyšetřovatelka si promluvila se čtyřmi svědky rvačky a všichni potvrdili, že žalobce si začal a první rána, která padla, byla od něj.“

„Řekli vám také, že Beatty zlomil své oběti nos, vykloubil rameno a rozdrtil koleno takovým způsobem, že bude potřebovat operaci?“ zeptal se detektiv Hotchkiss.

Frederick zvedl ruku, aby detektiva umlčel. „To nebyla běžná hospodská rvačka, Amando. Pan Roux je v hrozném stavu. Když s ním Alan mluvil v nemocnici, měl velké bolesti.“

„Je mi pana Rouxe vážně líto a panu Beattymu samozřejmě také, ale pan Roux je o hodně větší postavy než můj klient a rvačku vyvolal on.“

Amanda Frederickovi předala stoh zpráv sepsaných vyšetřovatelkou. „Všichni svědci tvrdí, že pan Roux je postrach okolí. Není to poprvé, co se navážel do někoho drobnější postavy. To ale netušil, že Tom je hrdina vyznamenaný Navy SEALs. O svých akcích mi nemůže sdělit nic bližšího, než že bojoval v Iráku a Afghánistánu, ale řekl, že je vycvičený pro boj zblízka. Když ho Roux napadl, Tom dostal strach a reagoval instinktivně.“

„Když je tak dobrý, proč nemohl prostě rány odrážet?“ zeptal se Hotchkiss. „Sebeobrana je jedna věc, ale vymlátit z někoho duši je něco jiného. Mohl Rouxe zabít.“

„Máte pravdu, Alane,“ souhlasila Amanda. „Tom mohl Rouxe lehce zabít, ale neudělal to. Je mu opravdu moc líto, že mu způsobil taková zranění, ale Roux je o tolik větší, že nemohl riskovat. Řekl mi, že neměl ani ponětí o tom, jak silným protivníkem Roux bude, a skutečnost, že se Roux choval tak agresivně, způsobila, že Tom bojoval, dokud necítil, že už není v ohrožení.“

„Doufám, že nenaletíte na tuhle johnwaynovskou limonádu, Larry,“ řekl detektiv.

„Svůj názor si vytvořím, až si přečtu tyhle vyšetřovací zprávy a až je vy prověříte,“ odvětil prokurátor. „Pak vám dám vědět, souhlasíte?“

„Jistě. A mohl byste zatím odložit formální obžalobu?“

„Nebojte se. Potáhnu k velké porotě, pouze pokud si budu jist, že váš klient nejednal v sebeobraně.“

KAPITOLA 6

NĚCO TU NEHRÁLO. Čísla nedávala smysl. Například plat Dalea Mastersona. Partneři firmy Masterson, Hamilton se dohodli, že aby byli schopni dodržet podmínky bankovních půjček, které pomáhaly firmě překonat recesi, budou brát nižší mzdy, a podle auditorovy zprávy Dale dostával podstatně méně než v minulosti. Ale v hromadě papírů, které Christine dostala k přečtení, se nacházely také výpisy z Daleovy kreditní karty, a tak si všimla, že Masterson utrácel daleko více peněz, než kolik mu firma vyplácela.

Pak tu byly daně. Vyžádala si účetní knihy, ale protože ji Masterson od nich neustále odrazoval, obstarala si faktury plateb za jednotlivé případy, aby zjistila, kolik firma vydělala. Daně, které firma platila, byly o mnoho vyšší, než být měly. Proč? Christine napadlo, že příjmy v účetních knihách, které předložili auditorovi, jsou nadnesené, aby se finanční situace firmy jevila příznivější, než ve skutečnosti byla. Přiznané příjmy vedly k nutnosti odvádět vyšší daně, než bylo nutné. Christine toto vysvětlení zavrhla hned na začátku, ale teď se začínala domnívat, že by se mohlo zakládat na pravdě.

Chtěla se na tyto a jiné nesrovnalosti zeptat Marka Hamiltona nebo Dalea Mastersona, ale ti měli jednání s představiteli Globalu na tajném místě a již dva dny nebyli k zastížení a nebylo zřejmé,

kdy se vrátí. Podívala se na hodinky. Bylo půl osmé. Zamrkala. Byla tak zabraná do firemních čísel, že ztratila pojem o čase.

Když se postavila, aby se protáhla, povšimla si, že běžný šum hlasů a strojů z kanceláří se vytratil. Někde v dálce zaslechla hlasy, ale většina jejího patra se topila v tichu. Kancelář Dalea Mastersona se nacházela na konci chodby. Otočila se tím směrem. Člen uklízací čty vyprázdnil koš a pustil se do luxování podlahy. Christine něco napadlo. Před několika měsíci potřeboval Dale během jednání nějaké informace ze svého počítače a dal jí heslo, aby mohla najít e-mail, který nezbytně potřeboval k vyjasnění termínu ve smlouvě. Pamatovala si heslo, které by jí umožnilo přístup na Mastersonův počítač a snad by jí poskytlo odpovědi na některé nebo všechny otázky. Ale znamenalo by to narušení soukromí jednoho ze starších partnerů bez jeho svolení. Kdyby to Masterson zjistil... Nechtěla ani pomyslet na to, co by s ní bylo.

Christine se vrátila zpět ke svému stolu a znovu se zadívala na čísla. Auditor neshledal žádnou nesrovnalost. Dale po ní pouze chtěl, aby prezentovala situaci, ve které se firma podle zprávy auditora nachází. Auditor neměl nejmenší pochybnosti o finanční situaci firmy, tak proč by se o ni měla strachovat ona? Nejjednodušší by bylo nechat to plavat, ale svědomí by jí nedovolilo říct lidem z Globalu, že všechno je v pořádku, když jí instinkt napovídal, že to tak není.

Znovu vyšla na chodbu. Hlasy, které předtím slyšela, se vzdálily a zahlédla dva společníky firmy, jak směřují k výtahům. Opět se rozhlédla a nastražila uši. Nikde nikdo. Byla sama. Znovu pohlédla k Daleově kanceláři. Věděla, že by neměla, ale nemohla si pomoci. Vydala se chodbou. Ve dveřích do místnosti zaváhala, pak se zhluboka nadechla, došla k pracovnímu stolu a posadila se